

Publicerad 2013-09-17 13:58 av kerstin skriver

som håller [poesi för ofullkomliga]

Se hur de döda träden står i sin självutnämnda prakt, se hur de låter grenarna stilla resa sig mot den översta höjden och se hur de sakta svartnar. Du tror när du klättrar över rasmassorna att du är ensam överlevare och har du aldrig ställt dig frågorna blir du kvar i vankelmodets vågskålar över tid som blir allt svårare att överblicka, att förlikas, att smörja bröstet som med en gammeldags förkylningskur. Väntar du på allsmäktig tillåtelse. När tiden ska färgas med det svarta och vita mot dina synder, din oförmåga, din ofullkomlighet.

Jag vaktar under vintern och vårdar trädet, att stilla se dagarna mot den vita solen ger mig tröst, att väva de rosa trådarna mot en svart och en grå ger mig lust, att lägga mitt öra mot den lilla människan som börjar bli stor i mitt kök ger mig kraft, att tillåta mig att känna mig ensam och sorgsen ger mig självklarhet gentemot världen och jag vaktar under vintern. Och jag vet att det kommer en ny vår.

Se hur de små gröna trådarna slingrar sig längs barken jag sotat svart, se hur mossan tränger sig på i skrevor av berg och se hur långsamt det levande fyller den bruna jorden.

Det är ett litet liv i stor kraft jag håller i min hand.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren kerstin skriver med Poeter.se id #39369 innehar upphovsrätten